

Mindenki árulja a magáét. Nem is a magunkét, a tehenekét. Én innen a szomszéd utcából hozom a tejet, két tehenünk van. Minden nap eladok úgy 10-12 flakonnal.

A szénát is mi csináljuk. **Hát ki csinálja?** A szomszédok nem csinálják nekünk. Járunk a mezőre, de most nem olyan veszélyes, vannak gépezetek, azzal dolgozunk. S a házi tej jobb, mint a bolti. Ami nem kel el, abból tehéntúrót csinálok, vagy odaadom az állatoknak.

Nyugdíjas vagyok. Azelőtt 32 évig dolgoztam a sportcsarnok kávéházában. **Nem voltam olyan, hogy ne szeressem a munkát.**

Van egy fiam, két unokám. Az egyik Angliában tanít 1-4 osztályt, a másik itthon van, a legény. A férjem meghalt már tíz éve, így én, s a fiam dolgozunk a mezőn. Kell dolgozzunk, sok föld van.

Hát aztán nappal nem is aluszunk.

Tíz óráig maradok, s aztán megyek haza. Egy-kettő van már csak eladó, de azért is itt kell ülni sokszor tízig.

A fiatalokomról? Már úgy elfelejtettem. Hát szebb volt, mint most. Mert **respektáltuk egymást**

fiatalokul is. Nem úgy volt, hogy azt se tudja ki az, s már azt mondja neki: szia. Ezelőtt magáztuk a legényeket is. De most már egyet gondolnak, már szia. Meg se esküsznek, csak állnak össze, mint a bihal a járomba. Most más világ van.

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a Humans of New York című fotóblog adta.